

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 558

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 13 iulie 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 251 din 25 aprilie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) și alin. (10) lit. b) din Codul de procedură penală	2-7
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
489. — Hotărâre privind exercitarea atribuțiilor președintelui Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor	7

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 251

din 25 aprilie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) și alin. (10) lit. b) din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Angela Culeva în Dosarul nr. 111.186/299/2015 al Tribunalului București — Secția I penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.056D/2016.

2. La apelul nominal răspund, pentru autoarea excepției, doamnele avocat Veronica Dobozi și Cătălina Dicu, din cadrul Baroului București, având împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsește partea Aurel Gheorghe Stroescu, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul apărătorilor autoarei excepției de neconstituționalitate, care solicită admiterea acesteia, astfel cum a fost formulată, reiterând motivele de neconstituționalitate reținute în notele scrise aflate la dosarul cauzei.

4. Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În susținerea soluției de respingere a excepției de neconstituționalitate arată că dispozițiile procedurale criticate se aplică în ipoteza în care toate probele au fost administrate, acțiunea penală a fost pusă în mișcare și procurorul dispune o soluție de clasare, această din urmă soluție fiind apreciată ca neîntemeiată de către judecătorul de cameră preliminară investit cu soluționarea plângerii formulate în temeiul art. 340 din Codul de procedură penală. Consideră că dispozițiile art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală conferă un caracter efectiv dreptului de acces la instanță, în condițiile în care, după administrarea tuturor probelor, procurorul dispune o soluție greșită în cauză. Apreciază că normele procesual penale nu aduc atingere prezumției de nevinovăție, întrucât judecătorul de cameră preliminară care pronunță soluția de admitere a plângerii și de desființare a soluției procurorului va dispune trimiterea în judecată și va trimite cauza spre repartizare aleatorie. În acest sens invocă și dispozițiile art. 64 alin. (5) din Codul de procedură penală. Apreciază, în continuare, că normele procesual penale ale art. 341 alin. (10) lit. b) sunt constituționale, reținând că, de principiu, orice plângere formulată împotriva soluției dispuse de procuror se judecă într-un singur grad de jurisdicție, camera preliminară beneficiind, de regulă, de două grade de jurisdicție. Astfel, în ipoteza admiterii plângerii și desființării soluției procurorului, încheierea prin care se dispune trimiterea în judecată este și actul prin care se examinează legalitatea probelor, așa încât, similar camerei preliminare, este

reglementat dreptul de a formula contestație, însă doar cu privire la legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale. În final, apreciază că Decizia nr. XLVIII (48) din 4 iunie 2007, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secțiile Unite, nu este incidentă în cauză, aceasta având în vedere o soluție de neîncepere a urmăririi penale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 27 mai 2016, pronunțată în Dosarul nr. 111.186/299/2015, **Tribunalul București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Angela Culeva într-o cauză penală având ca obiect soluționarea contestației declarate de autoarea excepției împotriva Încheierii din 25 februarie 2016, pronunțată de judecătorul de cameră preliminară din cadrul Judecătoriei Sectorului 1 București, prin care, în temeiul art. 341 alin. (7) pct. 2 din Codul de procedură penală, s-a constatat legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale privind pe inculpata Culeva Angela și persoana vătămată Stroescu Aurel-Gheorghe, iar, în temeiul art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală, s-a admis plângerea formulată de petentul Stroescu Aurel-Gheorghe, s-a desființat Ordonanța nr. 5.973/P/2008 din data de 15 iunie 2015 a Parchetului de pe lângă Judecătoria Sectorului 1 București și s-a dispus începerea judecății cu privire la inculpată, autoarea a excepției, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de ucidere din culpă, faptă prevăzută de art. 192 alin. (1) și alin. (2) din Codul penal și art. 5 din Codul penal.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală, autoarea face referire la art. 278¹ din Codul de procedură penală din 1968, pentru a sublinia similitudinea normelor procesual penale în vigoare, criticate în prezenta cauză, cu cele precitate, reținând, în esență, că, atât timp cât faza de urmărire penală s-a finalizat printr-o soluție de neurmărire sau de netrimitere în judecată, probatoriul strâns până la acel moment este incomplet, probele indicând mai degrabă o neangajare a răspunderii penale decât o trimitere în judecată, motiv pentru care apreciază că soluția corectă, care oferă petentului o cale de atac efectivă și, totodată, nu răpește procurorului un atribut esențial al activității sale, este ca, într-o astfel de ipoteză, dosarul să fie trimis înapoi la procuror pentru a completa urmărirea penală.** Face referire la Decizia nr. XLVIII (48) din 4 iunie 2007, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiile Unite, în examinarea recursului în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu privire la modul de aplicare a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală în cazul plângerii formulate împotriva rezoluției, ordonanței ori dispoziției din rechizitoriul de neîncepere sau de clasare a cauzei. Susține, în esență, că trimiterea în judecată reprezintă atributul exclusiv al procurorului, corespunzător funcției de urmărire penală, astfel încât art. 341 alin. (7) pct. 2

lit. c) din Codul de procedură penală, permițând judecătorului de cameră preliminară să dispună începerea judecării, deși procurorul nu a decis această trimitere în judecată, aduce atingere principiului separării puterilor judiciare, consacrat de art. 3 din Codul de procedură penală. Reține că, deși această procedură nu vizează o acuzație în materie penală, având în vedere că judecătorul de cameră preliminară, prin încheiere, poate desființa soluția atacată și dispune începerea judecării, încheierea respectivă capătă valențele unui rechizitoriu, cu alte cuvinte, a unei acuzații în materie penală. Susține că normele procesual penale criticate aduc atingere prezumției de nevinovăție — prin aceea că dispunerea trimiterii în judecată reflectă sentimentul că judecătorul de cameră preliminară îl consideră vinovat pe cel pe care îl trimite în judecată, dreptului la apărare — dreptul la apărare al acuzatului fiind atenuat de decizia arbitrară a judecătorului de cameră preliminară de a dispune începerea judecării, neacordându-se acuzatului posibilitatea de a exprima un punct de vedere cu privire la problemele de fond ale speței, egalității de arme și contradictorialității — prin faptul că judecătorul de cameră preliminară decide asupra temeiniciei și suficienței probelor dispunând trimiterea în judecată, deși această competență aparține etapei de urmărire penală, specifică procurorului.

7. Cât privește dispozițiile art. 341 alin. (10) lit. b) din Codul de procedură penală apreciază ca fiind neconstituțională interpretarea potrivit căreia soluția de admitere a contestației este limitată la verificarea soluționării excepțiilor de procedură, de vreme ce textul face referire la alin. (7) pct. 2 al art. 341 din Codul de procedură penală în care sunt prevăzute mai multe soluții, inclusiv respingerea plângerii ca nefondată. Apreciază că o astfel de interpretare aduce atingere dublului grad de jurisdicție în materie penală.

8. **Tribunalul București — Secția I penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că atât legea procesual penală anterioară, cât și noua lege procesual penală recunosc posibilitatea judecătorului, respectiv a judecătorului de cameră preliminară, de a dispune reținerea cauzei spre judecare/începerea judecării, potrivit art. 278¹ alin. (8) lit. c) din vechiul Cod de procedură penală, respectiv art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) din noul Cod de procedură penală. Această posibilitate a judecătorului de a dispune trimiterea în judecată are loc atunci când procurorul nu a dispus în acest sens, deși din actele și lucrările dosarului rezultă că această soluție se impunea în cauză. Reține că ambele legi procesual penale au prevăzut o serie de incompatibilități pentru judecătorul care dispune o astfel de soluție de a nu mai participa la judecată în continuare. Apreciază că posibilitatea pe care o are judecătorul de a exercita prerogativele procurorului reprezintă o recunoaștere a drepturilor prevăzute de art. 16 și art. 21 din Constituție.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

10. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Reține că dispozițiile art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală reiau soluția legislativă prevăzută de art. 278¹ alin. 8 lit. c) și alin. 9 din Codul de procedură penală anterior, care a fost supusă controlului de constituționalitate în raport cu critici similare celor formulate în prezenta cauză, constatându-se conformitatea acestuia cu prevederile constituționale invocate. În acest sens invocă Decizia Curții Constituționale nr. 527 din 15 mai 2012.

11. **Avocatul Poporului** arată că punctul său de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală a fost

transmis în Dosarul Curții Constituționale nr. 374D/2014, acesta fiind reținut în Decizia Curții Constituționale nr. 663 din 11 noiembrie 2014. Precizează că își menține punctul de vedere exprimat.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, concluziile apărătorilor autoarei excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală. Curtea observă că, în notele sale scrise, autoarea excepției formulează critici și cu privire la dispozițiile art. 341 alin. (10) lit. b) din Codul de procedură penală. În aceste condiții, Curtea reține că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) și alin. (10) lit. b) din Codul de procedură penală, cu modificările și completările ulterioare, cu următorul conținut: „(7) *În cauzele în care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, judecătorul de cameră preliminară: [...] 2. verifică legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale, exclude probele nelegal administrate ori, după caz, sancționează potrivit art. 280—282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii și: [...] c) admite plângerea, desființează soluția atacată și dispune începerea judecării cu privire la faptele și persoanele pentru care, în cursul cercetării penale, a fost pusă în mișcare acțiunea penală, când probele legal administrate sunt suficiente, trimițând dosarul spre repartizare aleatorie;*” [...] „(10) *Contestația se depune la judecătorul care a soluționat plângerea și se înaintează spre soluționare judecătorului de cameră preliminară de la instanța ierarhic superioară ori, când instanța sesizată cu plângere este Înalta Curte de Casație și Justiție, completului competent potrivit legii, care o soluționează în camera de consiliu, cu citarea petentului și a intimaților și cu participarea procurorului, prin încheiere motivată, pronunțată în camera de consiliu, putând dispune una dintre următoarele soluții: [...] b) admite contestația, desființează încheierea și rejudecă plângerea potrivit alin. (7) pct. 2, dacă excepțiile cu privire la legalitatea administrării probelor ori a efectuării urmăririi penale au fost greșit soluționate.*”

15. Autoarea excepției apreciază că normele procesual penale ale art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) aduc atingere dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul părților la un proces echitabil, art. 23 alin. (11) referitor la prezumția de nevinovăție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 125 alin. (3) referitor la statutul judecătorilor, art. 131 alin. (1) și alin. (2) referitor la rolul Ministerului Public, art. 132 referitor la statutul procurorilor. Invocă, totodată, și dispozițiile art. 6 privind dreptul la un proces echitabil, din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În ceea ce privește prevederile art. 341 alin. (10) lit. b) din Codul de procedură penală susține că acestea aduc atingere dispozițiilor art. 20 din Legea fundamentală și prevederilor art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitor la dublul grad de jurisdicție în materie penală.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală, Curtea reține că, prin Decizia nr. 733 din 29 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 59 din 27 ianuarie 2016, paragrafele 20—21, a constatat că, în ceea ce privește procedura plângerii împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimitere în judecată, aceasta este reglementată de art. 340 și art. 341 din noul Cod de procedură penală. Din perspectiva evoluției legislației procesual penale în această materie, un pas important îl reprezintă Decizia nr. 486 din 2 decembrie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 105 din 6 martie 1998, prin care Curtea a constatat că art. 278 din Codul de procedură penală din 1968 este constituțional numai în măsura în care nu operește persoana nemulțumită de soluționarea plângerii împotriva măsurilor sau actelor efectuate de procuror ori efectuate pe baza dispozițiilor date de acesta și care nu ajung în fața instanțelor judecătorești să se adreseze justiției în temeiul art. 21 din Constituție, ce urmează să se aplice în mod direct. Rațiunea acestei interpretări constă în aceea că actele prin care procurorul pune capăt conflictului de drept penal, fiind modalități de înfăptuire a justiției, trebuie să fie supuse cenzurii judecătorului. Prin decizia menționată, Curtea a reținut necesitatea unei intervenții a legiuitorului, care să reglementeze dreptul persoanei nemulțumite de soluția dată plângerii sale contra actelor procurorului de a se adresa instanței de judecată competente.

17. Ca urmare a Deciziei Curții Constituționale nr. 486 din 2 decembrie 1997, prin Legea nr. 281/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură penală și a unor legi speciale (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 1 iulie 2003), au fost introduse în Codul de procedură penală din 1968 dispozițiile art. 278¹ — modificate prin Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006) și prin Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010) — care reglementau procedura plângerii în fața judecătorului împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimitere în judecată. Soluțiile pe care judecătorul le putea pronunța în această procedură erau stabilite la alin. 8 al art. 278¹ din Codul de procedură penală din 1968. Potrivit art. 278¹ alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală din 1968, „*Instanța pronunță una dintre următoarele soluții: [...] c) admite plângerea, prin încheiere, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și, când probele existente la dosar sunt suficiente pentru judecarea cauzei, reține cauza spre judecare, dispozițiile privind judecarea în primă instanță și căile de atac, aplicându-se în mod corespunzător.*” Cu privire la dispozițiile art. 278¹ alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală din 1968 au fost pronunțate o serie de decizii de către Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secțiile Unite, în examinarea unor recursuri în interesul legii, printre care Decizia nr. XLVIII (48) din 4 iunie 2007 pentru examinarea recursului în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu privire la modul de aplicare a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală în cazul plângerii formulate împotriva rezoluției, ordonanței ori dispoziției din rechizitoriu de neîncepere sau de clasare a cauzei, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 574 din 30 iulie 2008, prin care s-a decis că „Dispozițiile art. 278¹ alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală se interpretează în sensul că: În cazul plângerii formulate împotriva rezoluției, ordonanței și dispoziției din rechizitoriu, prin care s-a dispus neînceperea

urmării penale sau clasarea, instanța investită nu poate pronunța soluția prevăzută de art. 278¹ alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală.” În motivarea soluției menționate, Instanța Supremă a reținut că „din interpretarea textului de lege rezultă că pentru a adopta această soluție judecătorul trebuie să constate, pe de o parte, că la dosar există probe, iar pe de altă parte, că acestea sunt «suficiente» pentru a reține cauza spre judecare. Existența și suficiența probelor la care se referă această soluție prevăzută de legiuitor nu pot fi însă apreciate decât după descoperirea și administrarea lor cu respectarea prevederilor legii, cerință ce nu este susceptibilă de a fi asigurată decât în cadrul urmăririi penale, așa cum se subliniază în definirea obiectului acesteia prin art. 200 din Codul de procedură penală. Or, rezoluțiile de neîncepere a urmăririi penale, ca și ordonanțele sau, după caz, rezoluțiile de clasare, nu sunt precedate de efectuarea urmăririi penale în condițiile respectării procedurii specifice acestei faze procesuale, singura activitate desfășurată de organele de urmărire penală constând în realizarea actelor premergătoare, astfel cum sunt reglementate în art. 224 din Codul de procedură penală. Având rol premergător începerii urmăririi penale, aceste acte fundamentează luarea sau neluarea deciziei de declanșare a urmăririi penale sau, din contră, pentru neînceperea urmăririi penale.” În consecință, Instanța Supremă a constatat inaplicabilitatea dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală în cazul soluțiilor de netrimitere în judecată date în cauze în care s-au efectuat numai acte premergătoare.

18. Față de cele arătate în precedent, Curtea constată că, potrivit noului Cod de procedură penală, punerea în mișcare a acțiunii penale nu mai este posibilă la terminarea urmăririi, procurorul fiind obligat să dispună acest act procesual în cursul urmăririi, prin ordonanță, de îndată ce constată că există probe din care rezultă presupunerea rezonabilă că o persoană a săvârșit o infracțiune și nu există niciunul din cazurile prevăzute de art. 16 alin. (1) din Codul de procedură penală, cazuri care împiedică punerea în mișcare și exercitarea acțiunii penale. Administrarea de probatorii după declanșarea urmăririi penale are rolul de a lămuri cauza sub toate aspectele — existența faptei, identitatea făptuitorului și responsabilitatea penală a acestuia —, pentru a se putea dispune, la finalizarea ei, fie o soluție de trimitere în judecată, fie o soluție de netrimitere în judecată. Acestea sunt tipurile de soluții ce pot fi emise la sfârșitul urmăririi penale, soluționarea acestei faze procesuale fiind în competența procurorului. În afara soluțiilor de trimitere și de netrimitere în judecată, care pot fi dispuse numai după începerea și desfășurarea urmăririi penale, noul Cod de procedură penală permite procurorului să dispună și o soluție de neurmărire penală, echivalentul soluției de neîncepere a urmăririi penale din vechiul cod. În ceea ce privește soluțiile de neurmărire și netrimitere în judecată prevăzute de noua lege procesual penală, acestea sunt clasarea și renunțarea la urmărirea penală, iar actele prin care se dispun sunt ordonanța și, în anumite cazuri, rechizitoriul. Soluția de clasare poate fi dată exclusiv de procuror, prin ordonanță, respectiv prin rechizitoriu, din oficiu sau la propunerea motivată a organului de cercetare penală. Noul Cod de procedură penală reglementează două situații ce determină dispunerea clasării, și anume clasarea exclusiv ca soluție de neurmărire penală — atunci când nu se poate începe urmărirea penală, întrucât nu sunt întrunite condițiile de fond și de formă esențiale ale sesizării — și clasarea ca urmare a constatării incidenței unuia dintre cazurile de împiedicare a punerii în mișcare și a exercitării acțiunii penale prevăzute de art. 16 alin. (1) din Codul de procedură penală.

19. În continuare, Curtea constată că, în cauza în care a fost invocată prezenta excepție de neconstituționalitate, la data de

6 mai 2008, a fost înregistrată în evidențele Parchetului de pe lângă Judecătoria Sectorului 1 București plângerea formulată de Stroescu Aurel Gheorghe împotriva autoarei excepției de neconstituționalitate, iar prin Rezoluția din data de 10 martie 2009, confirmată prin Rezoluția din data de 12 martie 2009 a Parchetului de pe lângă Judecătoria Sectorului 1 București s-a dispus începerea urmăririi penale față de autoarea excepției, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de ucidere din culpă, faptă prevăzută și pedepsită de art. 178 alin. 2 din Codul penal din 1969. Prin Ordonanța nr. 5.973/P/2008 din data de 13 iunie 2014 a Parchetului de pe lângă Judecătoria Sectorului 1 București s-a dispus schimbarea încadrării juridice a faptei reținute în sarcina autoarei excepției de neconstituționalitate, din infracțiunea de ucidere din culpă, faptă prevăzută și pedepsită de art. 178 alin. 2 din Codul penal din 1969, în infracțiunea de ucidere din culpă, faptă prevăzută și pedepsită de art. 192 alin. (1) și alin. (2) din Codul penal, precum și punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva acesteia pentru săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpă. Prin Ordonanța nr. 5.973/P/2008 din data de 15 iunie 2015 a Parchetului de pe lângă Judecătoria Sectorului 1 București s-a dispus, în baza art. 315 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală [fapta nu este prevăzută de legea penală ori nu a fost săvârșită cu vinovăția prevăzută de lege], clasarea cauzei față de săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpă.

20. Având în vedere cele arătate în precedent și faptul că ordonanța de clasare a fost precedată, în prezenta cauză, de începerea urmăririi penale, ulterior având loc punerea în mișcare a acțiunii penale — acest din urmă fapt având semnificația existenței unui probatoriu semnificativ, care a format convingerea că inculpata, autoare a excepției de neconstituționalitate, a săvârșit nu doar o faptă prevăzută de legea penală, ci că a comis fapta respectivă cu vinovăție, imputabilă acesteia și fără a exista vreo cauză justificativă, clasarea fiind, în acest caz, o soluție de netrimiteră în judecată —, Curtea constată că Decizia nr. XLVIII (48) din 4 iunie 2007, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secțiunile Unite, nu are incidență, în prezenta cauză nefiind vorba doar despre realizarea unor acte premergătoare, în speță faza de urmărire penală fiind realizată, probatoriul administrat, concluzia fiind aceea că a avut loc o apreciere eronată a probelor de către procuror.

21. De asemenea, Curtea nu poate reține nici critica potrivit căreia dispozițiile art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală — permițând judecătorului de cameră preliminară să dispună începerea judecării, deși procurorul nu a decis trimiterea în judecată — aduc atingere principiului separării funcțiilor judiciare, consacrat de art. 3 din Codul de procedură penală, totodată, fiind afectat, și principiul imparțialității. Curtea constată că, în paragraful 18 al Deciziei nr. 663 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 52 din 22 ianuarie 2015, a statuat că, în cazul plângerilor formulate împotriva soluțiilor de netrimiteră sau neurmărire penală dispuse de procuror, judecătorul de cameră preliminară astfel competent nu poate să exercite și funcția de judecată pe fond, întrucât caracterul *sui generis* al încheierii pronunțate în temeiul art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală preia în mod vădit activitatea specifică exercitării funcției de urmărire penală. Încheierea de începere a judecării, dată de judecătorul de cameră preliminară, prin excepție de la regula separației funcțiilor judiciare, are, astfel cum a reținut Curtea în Decizia nr. 599 din 21 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 886 din 5 decembrie 2014, valențele unui rechizitoriu, deci ale unei

acuzării în materie penală. În același sens, prin Decizia XV din 22 mai 2006 privind examinarea recursului în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu privire la aplicarea dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală, sub aspectul compatibilității judecătorului de a mai participa, în continuare, la soluționarea fondului cauzei reținute spre judecare după desființarea, prin încheiere, a rezoluției sau ordonanței procurorului de netrimiteră în judecată, ca urmare a aprecierii că probele existente la dosar sunt suficiente pentru a se proceda la judecare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 509 din 13 iunie 2006, Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiunile Unite a decis că „În aplicarea dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală: (...) judecătorul care, prin încheiere, admite plângerea, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și reține cauza spre judecare, apreciind că probele existente la dosar sunt suficiente pentru judecarea cauzei, devine incompatibil să soluționeze fondul acesteia.” În considerentele deciziei precitate s-a reținut că „Din economia textului de lege sus-menționat rezultă, așadar, că, admitând accesul la justiție al persoanelor nemulțumite de soluțiile de neurmărire penală și controlul judecătoresc asupra acestor soluții date de procuror, legiuitorul a decis ca, atunci când, pe baza reevaluării materialului probator, instanța constată că probele erau suficiente pentru trimitere în judecată și că deci procurorul în mod greșit nu și-a exercitat atribuțiile specifice de punere în mișcare a acțiunii penale și de sesizare a instanței, să transfere judecătorului aceste funcții procesuale specifice urmăririi penale. Așadar, în asemenea cazuri, prin conținutul lor, dispozițiile art. 278¹ alin. 8 din Codul de procedură penală operează și o modificare asupra exercitării funcțiilor procesuale de urmărire penală și de judecată, deoarece încheierea de reținere a cauzei spre judecare, în urma admiterii plângerii îndreptate împotriva rezoluției sau ordonanței procurorului de netrimiteră în judecată, devine astfel actul de sesizare al instanței și de punere în mișcare a acțiunii penale. Or, față de acest caracter inedit al încheierii prevăzut de textul de lege menționat, prin pronunțarea acesteia, judecătorul preia în mod vădit activitatea specifică exercitării funcțiilor de urmărire penală, devenind astfel incompatibil să judece, în continuare, aceeași cauză.” Considerentele precitate își păstrează valabilitatea și în actualul cadru normativ procesual penal, în ceea ce privește dispozițiile art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală.

22. Cu privire la celelalte critici formulate de autoarea excepției, Curtea constată că, prin Decizia nr. 663 din 11 noiembrie 2014, a constatat că dispozițiile art. 341 alin. (1)—(4), alin. (6)—(9) și alin. (11) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile referitoare la dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (1)—(3) referitor la liberul acces la justiție și la dreptul la un proces echitabil, precum și la dispozițiile art. 6 paragrafele 1 și 2 referitor la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Aceeași soluție se regăsește și în Decizia nr. 408 din 28 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 521 din 13 iulie 2015. În deciziile precitate, instanța de control constituțional a făcut trimitere la cele reținute prin Decizia nr. 599 din 21 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 886 din 5 decembrie 2014, în care, analizând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (5) din Codul de procedură penală raportat la dispozițiile art. 21 alin. (3) din Legea fundamentală, Curtea a reținut — în paragrafele 33, 34 — că legea procesual penală în vigoare consacră trei modalități de acuzație în materie penală, reglementate de art. 307 referitor la aducerea la cunoștință a

calității de suspect, art. 309 referitor la punerea în mișcare a acțiunii penale și la aducerea la cunoștință a calității de inculpat și art. 327 lit. a) referitor la rezolvarea cauzelor prin emiterea rechizitoriului și sesizarea instanței de judecată. Dacă în primele două situații, notificarea oficială constă în aducerea la cunoștință a calității de suspect înainte de prima sa audiere și în comunicarea către inculpat a ordonanței prin care s-a pus în mișcare acțiunea penală când, de asemenea, este chemat în vedere audierii, în cea de-a treia situație, notificarea oficială constă în comunicarea către inculpat a unei copii certificate a rechizitoriului în condițiile art. 344 alin. (2) din același cod ce dispune cu privire la procedura camerei preliminare. Pe lângă aceste trei modalități de formulare a unei acuzații penale, Curtea a identificat și o altă posibilitate ce izvorăște din procedura referitoare la soluționarea plângerilor formulate împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimite în judecată. Cu toate că procedura ce constituie obiectul analizei sale nu vizează *ab initio* existența unei acuzații în materie penală, deoarece ea a fost înlăturată de soluțiile pronunțate de procuror, câtă vreme, potrivit dispozițiilor art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală, judecătorul de cameră preliminară, prin încheiere, poate desființa soluția atacată și dispune începerea judecării, atunci încheierea pronunțată are valențele unui rechizitoriu, deci a unei acuzații în materie penală. De asemenea, în paragraful 21 al Deciziei nr. 663 din 11 noiembrie 2014, Curtea a reținut că, în cazul plângerilor formulate împotriva soluțiilor de netrimite sau neurmărire penală dispuse de procuror, în cauzele în care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, judecătorul de cameră preliminară, după ce înlătură inexistența aspectelor legate de tardivitate sau inadmisibilitate a plângerii formulate împotriva soluției de neurmărire sau netrimite în judecată, verifică și legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale. Totodată, în Decizia nr. 599 din 21 octombrie 2014, paragrafele 42—46, Curtea a reținut că interesul persoanei care a avut calitatea de inculpat de a fi citată și de a dezbate în contradictoriu plângerea formulată este evident, deoarece, potrivit art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală, judecătorul de cameră preliminară poate dispune începerea judecării. De aceea, atunci când o instanță — așa cum este judecătorul de cameră preliminară — este competentă să analizeze temeinicia unei plângeri prin analiza întregii probațiuni existente care fundamentează în ansamblu stingerea acțiunii penale, ea nu poate, din motive ce țin de echitatea procedurii, să tranșeze asupra chestiunilor respective fără o apreciere nemijlocită a declarațiilor persoanei care susține că nu a comis fapta considerată ca infracțiune. Prin urmare, prezența persoanei care a avut calitatea de inculpat este indispensabilă în acest stadiu al procedurii în care judecătorul de cameră preliminară trebuie să decidă atât cu privire la începerea sau nu a judecării, cât și cu privire la legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale. De asemenea, Curtea a reținut că în cauzele în care a fost pusă în mișcare acțiunea penală, obiectul procedurii referitoare la soluționarea plângerilor împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimite în judecată îl constituie nu numai admisibilitatea și temeinicia acestora, cât și verificarea legalității administrării probelor și a efectuării urmăririi penale. Potrivit art. 341 alin. (11) din Codul de procedură penală, probele care au fost excluse de judecător în această fază nu pot fi avute în vedere la judecarea în fond a cauzei, dacă judecătorul de cameră preliminară a dispus și începerea judecării. Or, câtă vreme probele reprezintă chintesenta oricărui proces penal, iar organul de urmărire penală strânge și administrează probe atât în favoarea, cât și în defavoarea suspectului sau inculpatului, atunci este evident că procedura desfășurată în aceste situații are o influență directă asupra desfășurării și echității procedurii

ulterioare, inclusiv asupra procesului propriu-zis. Totodată, Curtea a constatat că garanțiile procedurale referitoare la dreptul la un proces echitabil ce guvernează întreaga procedură referitoare la temeinicia unei acuzații în materie penală trebuie să dubleze și procedura ce ține de instituirea definitivă a legalității acuzației stabilită prin încheierea judecătorului de cameră preliminară de începere a judecării, pronunțată în temeiul art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală.

23. Cu privire la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 341 alin. (10) lit. b) din Codul de procedură penală, Curtea reține că, în cazul în care judecătorul de cameră preliminară admite plângerea și dispune începerea judecării prin încheiere care, potrivit jurisprudenței instanței de control constituțional, are valențele unui rechizitoriu, deci, ale unei acuzații în materie penală, procurorul, petentul și intimații pot formula contestație cu privire la aspectele consemnate referitor la stabilirea legalității administrării probelor și a efectuării actelor procesuale de către organele de urmărire penală, în condițiile art. 341 alin. (9) și alin. (10) din Codul de procedură penală. Potrivit art. 341 alin. (10) din Codul de procedură penală, contestația se depune la judecătorul care a soluționat plângerea și se înaintează spre soluționare judecătorului de cameră preliminară de la instanța ierarhic superioară ori, când instanța sesizată cu plângere este Înalta Curte de Casație și Justiție, completului competent potrivit legii, care o soluționează în camera de consiliu, cu citarea petentului și a intimaților și cu participarea procurorului, prin încheiere motivată, pronunțată în camera de consiliu, dispunându-se una dintre următoarele soluții: a) respinge contestația ca tardivă, inadmisibilă ori, după caz, ca nefondată, și menține dispoziția de începere a judecării; b) admite contestația, desființează încheierea și rejudecă plângerea potrivit alin. (7) pct. 2, dacă excepțiile cu privire la legalitatea administrării probelor ori a efectuării urmăririi penale au fost greșit soluționate. Autoarea excepției apreciază ca fiind neconstituțională interpretarea potrivit căreia soluția de admitere a contestației este limitată la verificarea soluționării excepțiilor de procedură, deși dispozițiile art. 341 alin. (10) lit. b) din Codul de procedură penală fac referire la alin. (7) pct. 2 al aceluiași articol, în care sunt prevăzute mai multe soluții, inclusiv respingerea plângerii ca nefondată, prin aceasta fiind încălcat dublul grad de jurisdicție în materie penală. Autoarea nu precizează dacă interpretarea normei procesual penale menționate, criticată ca fiind neconstituțională, este oficială — causală, ori neoficială.

24. Examinând criticile autoarei excepției raportat la principiul dublului grad de jurisdicție în materie penală, Curtea reține că acest principiu — prevăzut de art. 2 paragraful 1 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale — este recunoscut numai în materie penală și doar dacă obiectul judecării îl formează raportul penal de conflict. Or, Curtea constată că în cazul plângerii formulate conform art. 341 din Codul de procedură penală obiectul judecării îl constituie legalitatea și temeinicia actului procesual de netrimite în judecată, iar nu fondul cauzei penale, în aceste condiții acestei proceduri nefiindu-i aplicabil principiul dublului grad de jurisdicție în materie penală. Curtea reține însă că reglementând o cale de atac și în această materie legiuitorul a păstrat echivalența cu procedura de cameră preliminară, stabilirea competenței instanțelor judecătorești și instituirea regulilor de desfășurare a procesului, deci și reglementarea căilor de atac, constituind atributul exclusiv al legiuitorului. Atât art. 129, cât și art. 126 alin. (2) din Constituție fac referire la „condițiile legii” atunci când reglementează exercitarea căilor de atac, competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată urmând a fi prevăzute „numai prin lege”.

25. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Angela Culeva în Dosarul nr. 111.186/299/2015 al Tribunalului București — Secția I penală și constată că dispozițiile art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) și alin. (10) lit. b) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția I penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 25 aprilie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,

Mihaela Ionescu

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE**privind exercitarea atribuțiilor președintelui Oficiului Național
de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor**

Având în vedere încetarea, la data de 3 iulie 2017, a mandatului domnului Neculae Plăiașu, președinte al Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor, numit în funcție potrivit prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 633/2012 privind revocarea și numirea unor membri ai Plenului Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor și numirea președintelui Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 442 din 3 iulie 2012,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 26 alin. (7) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării terorismului, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, domnul Marius Vorniceanu, membru al Plenului Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor, reprezentant al Curții de Conturi a României, exercită atribuțiile președintelui Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor până la numirea conducătorului instituției publice, în condițiile legii.

PRIM-MINISTRU

MIHAI TUDOSEContrasemnează:

p. Secretarul general al Guvernului,

Ioana-Andreea Lambru

București, 13 iulie 2017.

Nr. 489.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2017 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2017 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

